

p í s n ě k y

Canada-blues.

Jaroš-Kamel-Sedlmajer

Mírně

1) Pod ca - rio - nem cha - ta ni - zko, v ní dvě srd - ce so - bě bli - zka.
 2) Ště - sli na svě - tě je krá - tké na - dě - je jsou při - liš vra - tké,

1) bu - ši. la tam je - nom pro se - be. On ce - lý den stro - my há - cel,
 2) o - sud zni - čí vše, co kdy - si dal. Jed - nou když zas vle - se zpi - val,

1) s ve - če - rem se do - mů vra - cel, šfa sten jak by krá - čel do ne - be.
 2) or - ká - nu se při - hnal při - val, pa - da - jí - cí strom jej ná - hle sklá -

mf

1) A když po - tom slu - nec rudé za ho - ry šlo spát, se svou Ma - bell ve - čer vždycky
 2) Kte - sl kze - mi, vpr - sou rá - nu, ko - nec ži - tí, snů, neb co pra - les jed - nou schvá - ti,

volněji

1) di - va - li se na hvězdičky, je - jich o - čí set - ka - ly se, je - jich re - ty za - chvě - ly se
 2) to už ni - kdy ne - navrá - ti, o - čí je - ho za - chvě - ly se, ru - ce je - ho za - chvě - ly se

Refrain. Tempo di Blues.

1) a on šep - tal, kie - rak je má rád: Mo - je Ma - bell
 2) a na - po - sled zně - lo sje - ho rtů Mo - je Ma - bell

1) bí - lá, ži - tí po - hád - ko, noc už
 2) bí - lá, ži - tí po - hád - ko, smrt už

1) ko - lem blou - di, při - jde za krát - ko.
 2) ko - lem krá - čí, při - jde za krát - ko.

1) Tma se le - sem chý - lí, ke mně stul se jen,
 2) Tma se le - sem chý - lí, ke mně stul se jen,

1) ať nás u - ko - lé - bá, v slad - ký lás - ky sen. D.S.
 2) než mé u - ko - lé - bá v dlou - hý, věč - ný sen

kapitoly pro sebe

Karel Melíšek.

1. Potlach.

Nová chata v osadě je dostavěna. Nebo: někdo má svátek, kamarádi jdou k odvodu, jsou odvedeni, nejsou, slavnost slunovratu atd., to vše vyžaduje náležitě oslavy. Nevymechá se jediné příležitosti a není-li té, v krajní nouzi se oslavuje třeba to, že žádný nemá svátek; byl jsem očitým svědkem, že se pořádá potlach (česky vypíjenda), dokonce na oslavu památky tří zlatých vlasů děda Vševeda. To už byly veškeré příležitosti, počínaje slavností Vzkříšení a oslavou svatby norského Olafa konče vyčerpány, takže nebylo se čemu diviti.

Majitel pobostinné chaty, který potlach pořádá, zve hosty nejméně čtrnáct dnů předem s důtklivým upozorněním, aby si potřebné nápoje každý přinesl sám sebou. Nepsaný zákon potlachu vyžaduje pro každého účastníka 1—2 litrové lahve vína, pivo opatřuje na svůj náklad hostitel. Kdo zná trampské osady, vzdálené často hodinu i více od nejbližší vesnice (t. j. hostince), ten zajisté pochopí toto opatření.

No, a potlach může začít. Nezbytné kytary a zpěv jsou mnohdy mnohem účinnější, než různé pražské rybičky, očka a zavínáče. Hrdlo vysychá, rozdělí se tudíž celá společnost na dvě party: milovníky vína a piva. Obojí jde stejně dobře na odbyt a za malou hodinku jsou obě party smíchány, nehledajíc již žádný rozdíl mezi oběma druhy alkoholu. Nyní můžeme docela směle přejít k dalšímu oboru trampské zábavy:

11. Kanadské žertíky.

Dlouhý Joe se namáhavě zvedne, nejspíše přejde chatu, obhlédne pátravým zrakem zařízení a pro všechny případy se zeptá hostitele:

To máš tak bezký hrníčky?

Hostitel již tuší počátek nevinné zábavy a jenom smutně přitaká. Dlouhý Joe pohládí měkce pohledem hostitele a se slzami v očích mu zaseptá:

Nemáš, kamaráde, nemáš — žádný hrníčky nemáš, jedním trhnutím strhne poličku a třesk padajících hrnčků je signálem k zahájení kanadských žertíků. Po této námaze usedne Joe spokojeně na své místo. Jeho dobrá duše ho však nutká znovu se postarati o další zábavu. Jelikož sám sebou nebyl již příliš jistý, poseptá něco vedle sedícímu dobrému trampovi Mošovi, který se ihned ochotně s vypjetím všech sil zvedne. Zamíří k hostiteli:

To máš nově zasklený voko?

Totéž smutně přitakání a tatáž slzami přerývaná řeč:

Nemáš, drahý kamaráde, žádný voko nemáš — a těžký kotlík se zlověstným cinkotem skla vylétne ven na travnatý svah, a vesele se kutálí dolů k řece. Nevadí, zítra ho tam někdo najde. Čtenáři, nebuďte smutnej, a nelituj hostitele, zítra se kluci slezou, dají dohromady peníze a příští týden je zase všechno v pořádku. Počínají proto klidně kanadské národní hry. Parta sesedne do kruhu kolem stolu a dejme tomu dobrý tramp Bergmann začne zábavičku tím, že se slovy: dej to dál, flákně nejbližze sedícího kamaráda přes hlavu, který ihned dle přání vysílá náležitě zesílený úder dále. Tak to jde dále až k autorovi a vedle něho sedící kamarád vysílá zase znova nějaký nový žertík, čímž bývá obvykle facka, cvrknutí prstem přes nos atd. Celá tato zábava končí tím, že po absolvování všech možných druhů úderů počne se třeba skákat oknem z chaty a odtud v šatech do řeky. Mohl bych vypočítávat různé druhy kanadských žertíků do nekonečna, jelikož jsem již nechal naskákat kamarády v šatech do řeky, bude nejlépe, rozlezu-li se již raději po sousedních chatách, převléknou se a přijdou spat.

Guth-Jarkovský prej staví boudu v Proudech. Bouda se bude nazývat „Olympionik“, úbor společenský, pán 10 Kč, dáma 20 Kč, garde 15 Kč. St.

Géza Včelicka:

život je tulácký neklid..

Řekněte, co je krásnější? Hvězdy když svítí anebo slunce když pomalu zhasíná? Život je ryba, která nám uklouzne v síti, smrt to je zvon, smrt, to je černá květina.

Nejkrásnější je v noci bohémská putyka, kde pouliční holka vykvete jako vesna. Život je sen, který po nebi utíká, smrt, to je pouhé probuzení ze sna.

Naše touhy se podobají zasněžené krajině, která čeká na jarní růžová jitra. Chtivě nakláním obličej ku spící květině. Trampové: Život je dnes a smrt je zítra.

Řekněte co je krásnější, než oheň u stanu, oheň, rudý jak touha, jasný a hořící? Jsem bohém a tramp, a takovým asi už zůstanu. Jsem lovec stínů. Víc není nutno už dořící.

Nejkrásnější jest úsměv, v němž člověk na lukách procít, nejkrásnější je marná láska, neb dosud nevyšlý los, opít se tělem milenky, to je vám nádherný pocit, život je sladká tanečnice, která nám ukopne nos.

Jsmo jako vojáci, kteří se navrací z války, jímž vlaje zlatá noc a růžové dívčí prsy. Život je tulácký neklid a modré zasněžené dálky, člověk na mořském dnu, který rve korálů trsy.

Nejkrásnější je vzpomínka, která se nad hrobem chvěla, anebo slzy, které nám radostí natekou do očí, třeba, že o skla majáků rozbijí ptáci svá těla, přece jen před smrtí světlo jim hlavou zatočí.

Nejkrásnější je nahá žena na mořském břehu. Trampové, vezměte svých pět švestek do šátku, opusťte smutná hnízda a jejich zestárlou něhu, a jděte hledat do dálek ztracenou pohádku.

**Otevřený korespondenční
list panu redaktoru
Zd. Ančíkovi.**

Pane,

mohu-li Vás vůbec takto nazvat, vězte, že nejsem ministr Beneš, abych se od Vás nechal ve Vašem časopise tak bezdůvodně ostouzet. Vaše tvrzení jsou perfidní výmysly řemeslných štváčů a já považuji za svou povinnost Vás varovati před podobnými výpady už z toho důvodu, že je se mnou na bytě mistr Pinecki, který mě slíbil veškeré mé žádosti všemožně podporovati. Vaše tvrzení, že jste trampoval již se štábním kapitánem Grantem, je vyvráceno již tím, že štábní kapitán Grant byl podvodníkem, anžto laviroval na podmořském člunu, jestliže si to nepletu s „20.000 mil pod mořem“. A dále. Kdo to byl u šuterů? Kdo to s upřímnou radostí rozbíjel skleničky o hlavu mistra Bednára a za každou skleničkou domyšlivě dodával: „To sem ftipnej fceličky co?“

Doufám, že Vám prozatím těchto několik nadávek postačí a já Vás žádám, abyste mi vrátil tu červenou tužku, co jste mi seknul na stole, jinak s Vámi přeřím veškeré společenské styky.

Vyřídte laskavě pozdrav mil. paní, rodině a já se znamenám v plné účtě: Karel Melíšek.

Montáž obálky: Tröster.

**Fotografie k montážím na obálce a v listě:
Československá Metro-Goldwyn,
Leitzer, Hromas, Straka.**

Záhadný canoista.

Pan Horn nám poslal k 1. dubnu tuto zajímavou fotografii vášnivého canoisty pana X., který jelikož neumí plavat, nosí v sobotu canoe po navigaci nahoru a v neděli zase zpět po druhém břehu...

a d u r

1.
— Příklad za mnou, dívko milená,
les posílá ti pozvání,
budeme sami,
sami dva.

Chata od světa vzdálená
ukryje naše laskání,
budeme sami
s rukama!

Hochu můj, přijdu za tebou,
pověz, kde svoji chatu máš,
čekej mne večer
u lesa! —

Lhostejno, kam mě zavedou
objeti, jež mně přichystáš,
čekej mne večer
u lesa! —

— Počkám na tebe v mýtině,
na plachých laní pěšině,
počkám na tebe
u lesa!

Koš sladkých trávnic natrhám,
všechno ti, všechno, milá dám,
snesu ti nebe,
nebesa!

2.
Dívko má, hled,
slunce zapadlo již za horami,
noc plíží se, jen modrý stín
tu zůstal s námi,
dej mi svůj měkký klín,
jme sami,
sami!

Les borový,
nás zpovědník
a přítel
nikomu nepoví,
že krásu náder tvých
dnes viděl.

Dívko má, hled,
z hlubiny oblak měsíc již vyšel.
dívá se na nás,
jak smutná panna,
již milý nevslyšel,
dívá se na nás,
jak dívka oklamaná,
která se probudila
na loži vychladlém,
již láska zavalila.

Dívko má, slyš,
jme sami,
sami,
jen smutný měsíc
tu zůstal s námi!
Ta lásky tíž,
která mu z očí kane,
jak rosa padá
v mýtiny mechem stlané,
jak rosa padá,
podobna nebes maně.

refrény

3.
Docela blízko u vody
mám chatu na dvě poschodí,
první je pro mne, pro můj žal,
těch nocí, co jsem proplakal!
Druhé je, milá, pro tebe,
abys měla blíž do nebel!

Pojď, moje milá, do lesa,
pod zelenavá nebesa,
vím o nejtišší pěšině,
laně ji znají jedině,
když den se končí umdlený,
jdou po ní pít k prameni.
Přijď jen, má milá, uvidíš,
co všechno skrývá lesa říš!
Když večer hvězdy zabálí
a les utichne ospalý,
kolouši přejdou potichu
na pastvu čerstvého štovíku,
štaunatých listí kapradin,
jahod a sladkých ostružin.
Přijď jen, má milá, uvidíš,
co všechno skrývá lesa říš!

Docela blízko u vody
mám chatu na dvě poschodí,
přijď mě, má milá, navštívít,
přijď mě v mé chatě poklidit,
dones mi s sebou dary své,
rty jako růže voňavé!

Poctiví nálezci

Tulácká historka.

H. Barker.

Toho dne bylo po čertech horko. Šedým pruhem silnice plahočily se s proklínáním dvě schátralé postavy. Zarostlé, špinavé a nečesané, v oděných katicích a s podivuhodnými zbytky toho co kdysi dávno bylo obuví na no-

hách a vyrudlými uzlíky pod pažemi — krátce byty to dvě pravé děti silničního prachu.

Prvnímu říkali Bill a druhý tramp byl znám pode jménem Klempíř, patrně proto, že dokud nepřišel při stavbě o ruku provozoval to řemeslo. Klempíř pyšnil se novým kabátem, který by každý, kdo ho jednou viděl, poznal i mezi tisíci, pro jeho obrovské a řvavé kostkování. Konec prázdného levého rukávu zastrčil si do kapsy.

Klempíř měl, jak se zdálo, na spěch. Polohlasně klel na vedro, které podle jeho názoru bylo dostatečné, aby se člověk upekli za živa. Chvilíkem se zastavoval a s obavami díval se zpět po silnici, poznenáhlu se však uklidňoval. Nezdálo se, že by dřívější majitel nápadného kabátu již odhalil svoji ztrátu.

Našli totiž dobrého toho muže, jak ve stínu stohu sena vyspává opici. Klempíř byl by si vzal jistě na památku více nežli jen kabát, ale spáče sebou pojednou ve spaní pohnul a tak, protože to byl silný chlapík, budící respekt i ve chvíli svého odpočinku, vyplašil oba přítulné trampy a přiměl je k ústupu.

„A tak já abych sušil hubu,“ reptal teď Bill, klopytaje za rychlejším druhem, „já, kerej už má na sobě jen pavučinu a kerej by to potřeboval jako sňil.“ Vzdychl a se závistí zahleděl se na Klempířovu novou garderobu, uvažuje, že by se na něm rozhodně vyjímal pěkný kabát lépe, má-li obě ruce zdravé. Bill neměl Klempíře nijak v lásce. Klempíř byl totiž prudké letory a velkých nároků, ale měl rád na svých potulkách společnost a dovedl si získati převahu nad svými náhodnými společníky a tak Billovi nezbyvalo než táhnouti s ním.

Po dobrých dvou hodinách chůze rozhodl se teprve zastavit. Na smrt znavení sklesli ve stínu dubu vedle silnice a Bill, vždy poslušný Klempířových přání, jal se připravovati odpolední čaj. Plechovka, vyňatá z uzlíku a naplněná z blízkého pramene, štipec čaje, ukradený z poškozené bedny v železničním skladišti, zápalka, přiložená k suchým větvičkám a čury mury fuk — osvěžující sní-

daně byla hotova. Bill hodil ještě do čaje kus špinavého cukru, odžil větší dávku Klempířovi a již sám pozvedal kouřící nápoj ke rtům — ale nenapil se. S vytřeštěnými očima a ústy otevřenými zahleděl se přes okraj plechovky na silnici, kde se cosi třpytilo ve slunci. Dlouho se nedíval a v příští chvíli k tomu vrhl, abychom užili vlastního jeho výrazu „jako pes po lejtku“.

Třpytícím se předmětem byl prsten. Byl-li to prsten cenný, to nemohli naši naprostí amatéři v klenotnictví

hned posouditi. Jeho ozdobou byl brouk vyřezaný z krásného rubínu. Bill se zachvěl, prohlížeje si jeho krvorudou krásu — zachvěl se strachem před Klempířovými nároky. Jistě si ten dobrák nedá pokoje, dokud nebude prsten jeho vlastnictvím.

„Sklo!“ prohlásil Klempíř pohrdavě. „Má cenu tak asi dvě kule. Dej mi ho!“

„Čoveče, ten je pravej,“ vydechl Bill. „No, esli jo, tak z toho koukaj těžký prachy.“

„Esli?“ opáčil bručivě Klempíř. „Kdyby sou chyby.“

Ušli však sotva dalších sto yardů, kdy dostalo se jim potvrzení, že prsten je skutečně pravý. Na vysoké dřevěné ohradě bylo tu nalepeno oznámení.

Četli:

ZTRÁTA — 100 LIBER ODMĚNY.

Na silnici mezi Dorkhamem a Blethersly ztracen byl 25. srpna PRSTEN S RUBÍNEM VE TVARU SKARABEA. Vypsána odměna bude vyplacena poctivému nálezci v Blethersly v č. 15.

„Sakra,“ vyhrkl Klempíř, „máme to ale kliku. Vopravdu, je to ten prsten. Sto modrejch! Každěj padesát — co, starěj kamaráde?“

„Co?“ opáčil se Bill, trhnuv sebou. „Ale kde, ani mne nezapadne. Holenku, to nejde.“

Klempíř utkvěl na Billovi přísnými očima, v nichž zakmitly jiskřičky vzteku. Bill se otrásl jako spráskaný pes a zpola se otočil na patě, aby se dal na útěk.

„Nevopovaž se udělat ani krok,“ zařval Klempíř a jeho pěst sevřela se kol Billovy paže jako ocelová past. „A teď poslouchej, buď to bude na polovic, nebo . . .“

Jeho oči hrozily nepředstavitelnými věcmi. Ale Bill, třeba byl poděšen, vnutil se do zmužilosti. Ukryl již prsten do nejlepšího úkrytu, jaký si dovedl představit a nezáleželo mu proto příliš na tom, čím mu Klempíř hrozil. Jen vzdorovitě bručel: „Nehoň se moc. Neříkám, že bych ti z toho nákou kuli nedal, ale . . .“

Sotva byl připraven na to, co se v příští chvíli stalo. Pěst tvrdá jako kámen udeřila ho do brady a rázem svět kolem něho zmizel mu ve tmě.

Klempíř, vzdor chybné levače, dovedl býti hezky hbitým v rozhodném okamžiku. Omráčiv Billyho, zavlékl ho do pole a tam v úkrytu za plotem počal ho systematicky od hlavy až k patě prohlédávati. Boty, ponožky, podšívka Billových šatů — žádný myslitelný úkryt neunikl jeho pozornosti. A přece na konci svého pátrání musil jen beznadějně zaklít. Bill schoval prsten tak, že nebyl k nalezení.

Klempíř odebral se tedy zpět ke stromu, pod nímž dříve odpočívali a svědomitě prohlédl každý coul půdy. Opět marně. V době, když jeho hledání chýlilo se ke konci, probíral se Bill k vědomí a opatrně ohmatával si bradu.

„No tak,“ oslovil Klempíř bez okolků svou probouzející se obět, „chtěl bys ještě trochu? Heleď, koukej, kde máš ten blejskavej prstýnek? Ven s ním, nebo tě spořádám tak, že tě vlastní máma nepozná.“

Billova tvář jevila výraz dobře sešraného údivu. „Cože? Co pak ho nemáš?“

Klempíř zahučel. „Koukej, jen žádný takovýhle šprfouchlata na mě. Kde je?“

Bill, horlivě prohledával své kapsy. „Vopravdu ho nemám,“ fňukal, „nemůžu si pomoci. To je z té tvý nenažranosti. hrom aby do toho . . . Díval si se tam u toho stromu?“

Ale Klempíř nebyl v náladě, aby na otázku odpověděl. „Dělej,“ zavrčel, škubnutím postaviv Billa na nohy. „Uděláš nejlíp, dyž ho najdeš, stačí to? Nebo ti rozbiju pajšl!“

Billi věděl, že Klempíř v takovýchto případech dovede státi v slovu a proto obrátil list.

„Heleď se,“ řekl, „dneska sem už toho slyšel vo tom prstenu dost. Řeknu ti jen tohle — ten prsten je dobře skovanej a až se dostaneš do Blethersly, tak ho zasej najdu, buď bez starosti. Stačí ti to?“

„Dobrá, stačí,“ rozhodl Klempíř. „Tak alou, koukej mazat.“

„Co? Kam?“

„Do Blethersly.“

„Ale čoveče . . .“

„Kuš a dělej. Esli se hned nehneš, tak ti . . .“

„Dyť je to pět mil,“ nařfkal Bill, „a já mám nohy jako chromý.“

Trhnutím byl postaven na cestu a hrubě postrčen kupředu. A zase šlapali a zbytky jejich bot vířily prach silnice. Klempíř se zle kabonil a Bill klopýtal s resignovaným výrazem na své lišácké fysiognomii. Za nimi zvedal se oblak prachu.

* * *

Konečně usadili se na hromadě šterku na kopci nad Blethersly. Klempíř již zase měřil Billa hrozebnými pohledy.

„Tak si pospěš,“ nařizoval, „a koukej to vykašlat na světlo!“

Bill se ušklíbl. „Tak se vobrat,“ vyzval svého hromotlucného společníka s nasládou ostýchavostí. „vobrat se, zavři oči a čekej, co ti nadělí svatej Mikuláš.“ A Klempíř, bláhový tvor, se skutečně otočil. Načež Bill uchopil kámen a spustil jej prudce na Klempířovu hlavu. Udeřený se bezvládně shroutil.

„Tak ty si mě chtěl dostat, co?“ ječel Bill, tanče vítěz-mě kolem padlého nepřítele, „tak ty si myslel, že mě doběhneš, že jó? Chachá, to si se pěkně zmejlil, nádivo. Čoveče, ty bys mrkal na drát, dybys mě teď mohl vidět.“

A Bill, pohrouživ ruku do kapsy Klempířova řvavého kabátu — do téže kapsy, kam byl zastrčen prázdný rukáv — vytáhl odtud rubínový prsten. Př. Jamisek.

Na západě.

Billy: „Fred byl ale včera zase vožralej.“

Tom: „Seš vedle; von se jednou vožral a už tak zůstal.“

ukolébavka černošský mámy

Irčan:

*Dadej, můj malinkej andílku,
dadinkej, dadej, spi, spi,
nesmíš mě zlobit broučku,
dadinkej, dadej, spi, spi.*

*Budeš mít krusný mladý leta,
jinak to nejde, poznáš sám,
Jednak seš černej, stará zloba světa,
a pak: seš chudej, žádnéj pán.*

*Jak jiný děti hrát si nesmíš,
čeká tě práce, samá dřina jen.
Snad je to lepčí. Aspoň zmužníš
A voplatíš jim v jeden den.*

*Tátu jsi ztratil než si na svět přišel,
nebyl zlej člověk, bůh to ví,
jen trochu krad (stejně bys vo tom slyšel.
Lepčí, když ti to máma hned poví.)*

*Tak trochu krad, no, co mu zbylo,
když vo rachotu nemoh zavadiť.
Sitázník ho zabil. Tělo někde shnilo.
Ať koukáš jim to jednou voplatit.*

*Tož dám ti synku jednu radu,
říd se jí abys nebyl podveden,
(voči musíš mít vpředu vzadu);
lepčí je dvakrát praštit, než jedenkrát bejt udeřen.*

*Dadej, můj černej andílku,
dadinkej dadej, spi a spi,
přichystáš hezkou nadílku
těm bílejím dáblům z Evropy.*

Dobrý tramp Honza Bergmann si stězuje redakci: „Mám tak nizoučkou chatu, že tam můžu jíst jenom bramborový placky — a to ještě já musím bejt venku.“

Jistý pán žádal o pas. Na přihlášku k odstavecí povolání napsal: Svolavatel trampské schůze.

U nás inserující firmy poskytují pro naše čtenáře nejvyšší výhody. Kupujte u nich a odvolejte se na „Trampa“!

Joe – velrybář.

Irčan.

Hm, jójó, my boy — povídá starý Joe — teďkonc je ten svět nějak tím umazaným nahoru, takovej nějakěj smutnej..., žádná zábava tu nejní, žádný povyražení, nic, vůbec nic... To za mýho mládí! Pamatuju, my boy, jak sem se dal najmout jednou na velrybářskej škuner — bylo to takle: potká mně ten jednovokej vyschlej kapitán Mc Carty — už sem ti vo něm taky vyprávěl — a povídá: „Jedeš s náma? Pět liber měsíčně a co vychlastáš!“ „Well“, povídám, „dejte šest a jedu.“ No a tak sem jel. Hoj, to byly časy! — Při tom si Joe spokojeně zamlasknul a vyplivnul žlutý žvane: tabáku z úst. — To ti byla taková nádherná plavba, no darmo vyprávět. Sedmkrát v tejdnu bejt vožralej, byla úplně dětsky nevinná zábava! No a tak si to vesele cajdáme na severo-severovýchod, jako obvykle řádně rozveseleni, dyž v tom se stožáru ozývá se hlas: „Kapitáne, kapitáne, na obzoru objevil se bod, kapitáne, kapitáne, vidím velrybu! Hoj, hahoj, všechno mužstvo na palubu! Ah —“ V tom dostal převahu a zřítíl se střemhav do moře, velryba po něm, hle hle, již blíž se blíž, blíž a blíž je v zápětí — nastávají závody — než se nám ho však podaří vytáhnout na loď, ukousne mu velryba nohu — — — — —

Rázem sme vystřízlivěli a rozzuřeni přísaháme drzé bestii krutou pomstu a slibujeme slavnostní pohřeb utržené noze, načež napínáme všechny plachty a brázdíme moře rychlostí dvanácti uzlů za velrybou. Již, již ji doháníme a chystáme se ji harpunovat, dyž v tom se z ničeho nic dostaví ohromná bouře — nedbáme ničeho a pořád za velrybou — — — Tak se ženeme za ni už tři dny a vono pořád nic, teprve až čtvrtěj den podařilo se nám tu bestii harpunovat. Po značný námaze vytáhli sme ji na hlavní stožár a náš umazanej kuchtík počíná první řez — — —

Vobracíme žaludek a noha nikde, už je asi ztrávená. Jenom na stěnách žaludku je přilepeno několik starých čísel novin, kerý nemohla ta bestie asi ztrávit — — —

„Co to bylo za noviny?“ — skáču Joe-mu do řeči.

„Ale, nějakěj Stříbrnej večerník s článkem vo trampskejch orgiích.“

— — — — —
No, a my jsme to ztrávili zcela klidně. — Inu, naše povaha holubící se nezapře!

Jím vypráví Fredymu:

Tak jsme se na trampu zastavili v hospodě. Já si dal polívku. Šest kluků, co šlo se mnou, povídá unisono:

— Že si tam nenaleješ pivo...

Já do polívky klidně nalil pivo.

— Že si tam nedáš nohu...

Já se zul a dal tam nohu.

— Že si tam nenapliváš...

Já naplival.

— Že to nesníš...

Já to sněd — a to si nepřej. Byl toho pak vrchovatej kbelík. Fredy poulí oči, škytne, a pak nenápadně se ještě zeptá:

— To bylo všecko z tebe?

— Kdepak. Mně se nestalo nic — to těch šest kluků tak řádilo..... Kocum.

Kam si to hrnu?

Pro magazin „Trnu“!

— Hele, dyž už už dete nahoru pro pivo, dejte přes držku tomu zrzavému z vosady, ať tam nemůžeme extra chodit!

Srdce Minie Sharkey-ové

Dick Stone.

Ostatně to bylo správné. Co se mohlo očekávat, kdyby pořadatelé — řekněme plesu — bandy O'Harveye v kavárně „Spleen“, vypustili do sálu muže se zbraněmi? Nic méně a nic více než nějaká ta rovačka, kterou policie se nenamáhala ani v nejmenším přerušiti, poněvadž jí bylo vždy pouze ulehčeno, zmizel-li „nešťastnou náhodou“ ze světa některý člen „přátel O'Harveye.“

Stan Dublin měl ten nepříjemný úkol, státi u šatny a přicházejícím mužům přejeti rukama po zadní části těla. Již alespoň po třicáté za dnešní večer narazila jeho ruka na tvrdý předmět v zadní kapse kalhot. Významně mrknutí, pokrčení ramen a arsenál v zásuvce pultu šatny byl obohacen o krásný revolver, nejnovější značky. Uměrně s počtem zbraní v zásuvce plnily se i dolní

bouku podívat“, jak říkal. Vrátil se asi za hodinu s celou malou výkladní skřítkou, kterou sejmul nějakému obchodníku s klobouky se zdi. Tehdáž ho policie chytila a vyfasoval asi tři měsíce — za klobouk.

O'Harvey byl dobrým hostitelem. Než přišla půlnoc, bylo již přes padesát procent návštěvníků ošude jinde, jenom ne u stolu. Minie Sharkey-ová, svízně se proplétala s nápoji mezi vrávorajícími postavami. Byla zde již čtrnáct dnů a nikomu nedovolila, aby ji ani pohladil. Nikdo ji neznal, odkud přišla, jak se sem vůbec dostala. Nikdo se to ani nepokoušel zjistit, neboť Minie neodpověděla ani na nejuctivější pozvání ke stolu, což v této místnosti znamenalo zákaz jakýchkoliv důvěrností. Tím nechci snad říci, že by většina dnešní společnosti tento

— Vencóó, mě tu někdo votočil kytaru!
— Tak si ji vobrať!

~~~~~ Feka ~~~~~

místnosti kavárny „Spleen“, vyhrazené dnešnímu „plesu.“ Nutno se pochvalně zmíniti o slušném chování přicházejících hostů, pouze Ben, jehož dalšího jména nikdo, mimo policie, neznal, byl předčasně zmožen alkoholem. Patrně se obával, v důsledku zosřtených prohibičních opatření, nedostatkulihovin a připravil se tedy předem. Jeho obavy však byly bezpředmětné. O'Harvey nezapomínal nikdy na své přátele, neboť právě před půl hodinou složili zřízení městského pohřebního ústavu new-yorského v baru kavárny velkou rakev, ve které bylo mezi pilinami a hedvábným papírem něžně složeno přesně sto lahví originální „Black and White“ whisky. Ben však nad touto zášilkou zlostí nijak nezoufal a první se objevil u výčepního stolu. Proto ve chvíli, kdy přišel O'Harvey ho nikdo nespátril, poněvadž byl již venku ....

Kid Buchan přišel téměř poslední, v úplně novém smokingu, na jehož límci byla ještě zapomenuta cedulka — „\$ 30.—“ Jeden každý z Harveyovy bandy by na to přísahal, že zítra objeví se v novinách titulek, hlásající drzé vyloupení konfekčního závodu někde na Broadway. A byla to konečně pravda. Kid Buchan nedovedl utratiti jinak peníze, než za děvče nebo alkohol. Koupiť si šaty, klobouk, límeč, třeba by měl u sebe tisíce, ne, to prostě nedovedl. Jeho přátelé pamatují případ, kdy po známém vyloupení pokladny trustu — vlastně co je nám do toho — jednoduše, v ten čas měl u sebe Kid mnoho set dolarů, všichni se měli tehdáž dobře, jen Kid byl nějak smutný. Ztratil při své práci klobouk. Nevadilo snad, že by ho policie podle klobouku mohla poznat — kdepak, — ale Kid neměl co na hlavu. Proto se jednoho večera sebral a šel se „po nějakém tom klo-

zákaz Minie respektovala. Pouze zájem O'Harveye, který měl na Minii, donucoval veškeré zájemce k jakési zdrženlivosti. Jediný z nich, Kid Buchan, dovolil si o každé sebe menší příležitosti veřejně soupeřiti o Minii. O'Harvey to dobře věděl, Minie však odrážela veškeré útoky, nejevíce sebe nepatrnější zájem o Kidovy návrhy, uhýbajíc se mrštně zvědavým dotekům dlouhých jeho prstů.

O'Harvey se dnes opět divoce zasmál, když spatřil Kida smutně vraceti se od Minie k jeho stolu.

— Docela správná holka tahle Minie, — prohodil jako mimoděk k Dicku Sterve-ovi, když přisedl Kid ke stolu. Kidu Buchanovi se zaleskly oči. Bezmocný vztek mu stískl pěstě.

— Dobře, docela správná holka, ale já ji dostanu. — O'Harvey se zase řezavě zasmál.

— Ale di, chlapečku, nevytahuj se. Ukradneš snad policajťovi pendrek, ale na srdce Minie seš však hodně slabej! —

O'Harvey uhodil na pravou strunu. Kid vymrštil se se židle, obrátil do sebe kalíšek whisky a zahučel: — „U všech čertů, máš pravdu, ukradnu ti na světě všechno, ukradnu i Minii srdce.“ —

Narodnal si kravatu a omšil se mezi tančící, potácející se dav.

Byla již jedna hodina s půlnoci, ale Kida nebylo dosud nikde vidět.

O'Harvey dopil poslední lahev a chystal se k odchodu.

— Ten nás doběhl, — blábolil „a já už myslel, že přijde voprawdu s Minii. Ten chlap by přece všeho schopn.“

Dick Sterve chtěl svému patronovi přitakat, což se mu však stalo osudným. Pokus o kývnutí neomezil se pouze na jeho hlavu, a Dick se s líbezným úsměvem uložil pod stůl, kde ho uvítala dvě mžouravá očka Stan Dublina. Radostně překvapen přítomností kamaráda, rozbil mu Dick prázdnou lahev o hlavu a s patřičným uspokojením položil se na jeho břicho. — Ste-Ste-Ste-we, — škytnul O'Harvey, nikdo však neodpovídal.

— Blbec, — zahučel a potácel se přes sál k východu. Těsně u dveří se mu čísi ruka položila na rameno. Otočil se. Byl to Kid Buchan. Jeho obličej vykazoval uspokojení a ruka trhnutím přivutla O'Harveye k usednutí na nejbližší židli. O'Harvey roztáhl kouřem zčernalé rty k úsměvu.

— Tak co, chlapče, kdepak máš Minii?
Kid pomalu usedl proti němu a osunul ruku do náprsní kapsy.

— O'Harvey, jest-li se nemýlím, tak si se mnou osadil, že neukradnu Minii srdce? —

Malá očka O'Harveye sklouzla na ruku Kidovu, vězíci v náprsní kapse, a v předtuše čehosi hrozného, ulekaně zamrkala.

— U všech čertů, snad jsi ji nezabil? —
Kid vytáhl pomalu sevřenou pěst.

— Dovedu ukrást vše na světě. Dovedl jsem tedy ukrást i srdce Minie Sharkeyové! —

O'Harvey pohlížel vyčřeštěně a pomalu se otevírající rudou pěstí Kidovu.

Nestalo se nic. Na stůl zazvonilo malé, zlaté srdéčko, jaké nosívaly naše babičky tak v letech osmdesátých.

Přel. Mišk.

Osada Westend pořádá v sobotu potlach. Ve čtvrtek píše dobrý tramp Kučera kamarádovi:

„Karle, máme potlach, přijed.“

Kamarád odpovídá express:

„Nemohu, ležím 14 dní s angínou v posteli.“

Kučera telegrafuje:

„To je fuk, tak ji přivez s sebou, ať se jednou pořádně nachlastá!“
St.

Pan „dráha“ nacytal velice známého trampíře „Leciána“ ve druhé třídě sázavského expresu a povídá mu: „Človče, jak si to představujete, jezdit ve druhé třídě, když máte lístek do třetí?“ „No,“ povídá mu „Lecián“, „dyk tady první nemáte!“

V osadě „Tacomé“ na Berounce dostal pan hajný při návštěvě kafe, a od té doby je nezvěstný. Je ho škoda, byl to hodný člověk.

— Venco, ty jsi se koupal v hrnci na prádlo?

— Proč?

— Že máš tak votlučený uši.

LISTARNA REDAKCE:

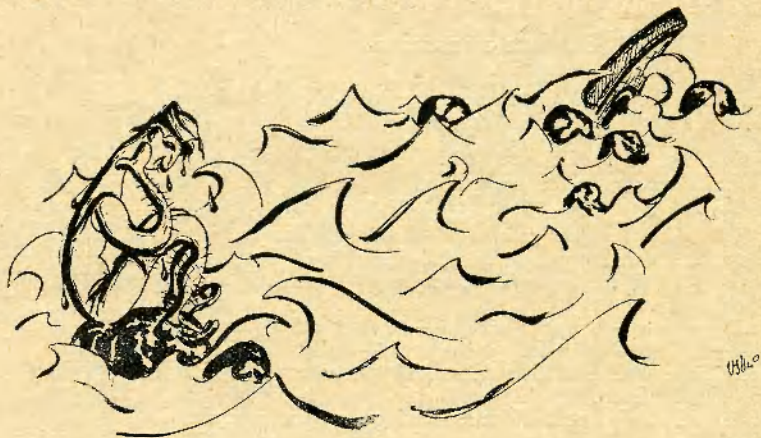
Antropis — něco použiji, literatura však málo veselá a moc intelektuální, pošli něco jiného z lodního denníku. O. Straka — také jsem už o tom přemýšlel. Navštiv mě v redakci, denně od 5 do 7 hod. večer. Jandouš — milý kamaráde, ještě sem nic vod tebe neviděl a už chceš prachy? Zatím jenom dopis plný hrozných chyb. Polepši se. Jamisek — snad použiji, až podle místa. Čekám s otevřenou náručí další. Koliňák —

nebuď tak sprostěj, jo? Standa Ř. — takovej tramp se mi líbí. Jen se tuž dále, tohle je ale moc dlouhé. Dolina — něco použiji a zařídím se. Amík — fotografie by vůbec nevyšla, třeba že bych rád, vzhledem ku aktualitě, použil. Dr. Fr. Schr. — otisknu v příštím čísle. Kocum — fór dobrej, ale prosím tě na kolenou, nemaluj. Bar-n — nepřeložil jsi ty dva vtipy z anglického žurnálu? J. Br-ejská — milé děvčátko, ta písnička se zpívala už před pat-

nácti lety, melodie: „Na hranicích města německého...“ ne? J. Pomhač — kamaráde, nemám na to nyní čas, pošlu ti snad po svolení autorů některé příspěvky ze soutěže. Písniček (bez nápěvu) došlo na 150(!) a dobré vtipy jen 4. Bora — dobrá, ale nejde dobře na Frimlovu píseň zpívat. Oprav. — Kamarádi, tužte se víc. Měli byste se stydět, můžete vyhrát parník a tak málo dobrejch fórů. Co pak je tramp opravdu tak smutnej? — Líbá vás Melísek.

Kajak můj zmítá se v perejích — do neznáma, bůh ví kam — — — opuštěn to jsem — tak sám — — —

**NEJLEVNĚJŠÍ
A NEJLEPŠÍ**

ŠTOČKY

VOJTĚCH HRDINA

Smíchov, ulice ke Koucké č. 6.

Telefon 455-76.

dodá grafický reprodukční závod

Kamarádi pší . . . . .

Károly:

Děvčata z inserátu.

Při čtení prvního čísla Trampa měl jsem velikou radost z nabídek neboť mají pro trampy v určitém případě dalekosáhlý význam. V trampském časopisu přihlásí se totiž na ně trampky, bujará a šumná děvčátka a kamarádovi, co hledal kuchařku k svému sporáčku, nestane se jistě to, co nám.

V zimě nemohli jsme zavadit o děvčátka, která by měla chuť trampovat i v letošních mrazech a dali jsme si proto do Hvězdičky českých pannen a dívek nabídku, že jako dva sympatičtí trampové hledají dvě dívek, které by každou sobotu svým tělesným teplem přispívaly k zahřátí osady v Údolí hřmíci řeky, vlastně k zahřátí jejich osadníků. Podmínky byly — tělesně otužilé — neboť máme úsporný sporáček, stáří že nerozhoduje a hlavně — každý za své — ačkoliv jsme byli oba dva odhodláni v nejnnutnějším případě nějakou tu potravu a černé kafe do nich investovati. Bylo to už strašně otravné sedět každou sobotu u kamen, líti do sebe grog a koukat smutně, jak dva bernardýni. On sice tramping láká děvčátka jak první pudrování, ale danciny jsou, aspoň v zimě, ještě lákavější. A tak nezbylo nám, než obrátiti se (ač hrozně neradi) na bratrský orgán Melantricha a obětovati 30 Kč.

Za čtrnáct dní Snuky přivezl na osadu tři nabídky. Psala nám jedna slečna z Karlína, že v letě četla ve Večerním listě o těch divokých skautech všelijaké povedené historky, co prováděli na navigacích a že by je chtěla (ty skauty) poznati jednak z důvodů pedagogických, jednak aby

si vynahradiła, co neseznala v mládí a že by hned druhou neděli přijela, pošleme-li jí další informace. Snuky zvedl svá grogem zamžená očka ke stropu a házeje dopis do kamen, jenom škytl — taková stará kašpeta.

Druhá panna, dle úsudku jiných příjemná a hezká, kladla si za podmínku voziti s sebou svého Azorka, aby mu nebylo doma smutno a její nabídka byla rovněž odložena z ohledu na bleší kultury, které by se pak v boudě lýchly.

Třetí vytýkala nám, že tohle za jejích mladých let nebývalo, aby děvčata s hochy spala pod jednou střechou, ale přes to, že by byla ochotna podlehnouti naší lákavé nabídce a zaháněti v zimních večerech smutek s našich zchmuřených čel a hladiti naše kudrnaté hlavy. Jednomyslně jsme uznali, že ta slečna bude asi trochu horkokrevná a poněvadž už těch kudrn moc nemáme a že by proto z toho hlazení neměla takový požitek, odložili jsme její dopis rovněž ad akta.

Dopili jsme mlčky grog, navlékli palečnice, stáhli čepice přes uši a oddávajíce se chmurným myšlenkám, zálezli do rechen. A v noci Snuky, zpívajíc ze sna — rozpuknou se ledy, volný bude proud — se asi chudák těšil na jaro, až nalejou se pupence a osadní děvče sežene se u vody jedna radost.

* * *
Pro vás, děvčata!
S t a n d a.

To, že měšťácká dívenka nemyslí si o trampkách nic hezkého a že je v lásce nemá, vidíte na ulici, v elektrice, ve vlaku a všude. Taková panenka, obyčejně vyschlá jako klacek od slunečnice, se shrbeným hřbetem a natřeným obličejem hledí na trampku s opovržením. Proč? Protože trampka v hrubé sukni zdá se takové moderní couře sprostým děvčetem a její přirozené chování jest jí solí v očích.

Neví ale taková moderní loutka s mravencím zadečkem jak je směšná. Ten volný způsob života, který trampkám matinky měšťáckých dcerek vytýkají, není tak hrozný a zkažený jako ony myslí. „Krista pána, svobodná holka a spát v noci v lese, to je přece zkaženost.“ „Chraň pámbu naši Lili něčeho podobného!“ Tak a podobně křičí se matinky těch „duchaplných“ děvčusek. Ale nevědí, že větší zkažeností jsou návštěvy těch různých čajů, barů a tančíren, kam jejich „nevinní“ miláčkové chodí.

A tramp naopak, žádný by svoje prosté děvče neměnil s měšťáckou filfenou. Ostatně co by s ní také dělal? Celé léto by musel mít v chatě zavřená okna, aby mu jí průvan neodnesl.

Děvčata, vidíte-li někde podobnou moderní stvůru, nevsímejte si ji. Je to hloupoučké stvoření a nestojí za váš pohled! Jestli vás odusuzují, vykašlete se na ně, vám to nevdají, jste naše, máme vás rádi a to stačí!

A paničky? Ty ať svoje dcerušky dobře opatrují a dají pozor, aby jim ze svých „zábav“ nepřinesly místo pralínek „něco“ jiného. Nás mohou zatím vynechat, ať se raději starají o dobré ženichy pro své „duchaplné“ dcery. Má každá nejvyšší čas, aby se vdala, neboť je tu nebezpečí, že brzy vyschnou na bejkovec.

Jejich ženichům doporučuji, aby si na svatební noc opatřili pohrabáč. Protože budou-li na své zenušce ně o hledat, musí se hezkou chvilku hrabat v kostkách než to najdou!

* * *
Nad rozdrčeným srubem.

A m í k.

Kdysi krásný, hrdý srub, v němž dobrý kamarád prožil romantické večery za sněhových vánic, v medvědech kožešinách pochopil primitivní radost z tepla a z mihotavých, rudých jazyků ohně v krbu; dnes pouhé trosky, s rozbitým zařízením a vše to odneseno o několik metrů dál, připlácnuté na stěnu.

Metrákové kry rozdrtily pevné kmeny srubu a zničily tak druhý domov osadníka.

Mnohá pravice se zařala v kapse v bezmocném hněvu a slza pochnutí, setřená někde v ústraní se zvlhlého oka, dala útěchu.

Nu, kamaráde, postavíš si novou chatu; nevěš hlavu, sekeru do ruky a přehluš jejími údery své bušící srdce. Zas bude kytára zvonit akordy radosti a užíjím na Tvé lici šťastný úsměv dobrého hostitele.

* * *
Slavná redakce!

Vodpustěte, že se taky ucházím vo něco s tý soutěže „Trampa“. Nelaškuju, dyž Vám řeknu, že ten nověj plátek je vohromnej, čít sem první číslo a prozradím Vám, že ste se s ním rácky vytýhli. Všeko je hezký, ale je to škoda, že jeho poměrně krátký vobsah člověk sežere za chvíli a čeká na nový číslo! Buďte tak dobrý zlatý kamarádi (dyž to totiž pude) a udělejte to ve větším měřítku, myslím jako s větším vobsahem. Snad to pude, dyž každej kluk Vám tam nákou tu historii s trampu napiše a samozřejmě to dycky musíte překouknout a nák to zrestaurovat, protože, jak vím, nebude mezi náma žádněj s básnickou žilou! Aspoň se každej zdokonalí v péru. Na trampu se stanou kolikrát všelijaký pitominy a myslím, že nás všechny bude bavit to číst, ale jen to pište do těch našich novin bes všelijakejch vokras, tak se mi to líbí a myslím, že každému z nás. Přeju „Trampovi“ aby se stal týdeníkem a přeju Vám taky hodně velkou kliku ve vydávání. Zatím je to dobrý, těm blbcům, co nás stvou, ste do dali řádně zbaštit, ale dyž stichnou tak je račí vynechte, dyť sou to pitomý kořeni a vůbec ať nám jaksi myslím!?

Standa.

Co nás zajímá

„KLIDNÝ“ ODCHOD LEDU ve Svatojánských proudech nás úplně přesvědčil o informovanosti pražských listů. Ze všech stran docházejí nás dopisy o řádném ledu ve Štěchovicích, požádali jsme očitého svědka, dobrého trampa Moše, o některé detaily, čemuž bylo ochotně vyhověno: „Jediná osada „Margon“ jako zázrakem zůstala ušetřena, zatímco osadníci z „Midasu“ hovoří již o štěstí, neboť mají ledy nakupeny již přede dveřmi, odkud sekerou dobývají kusy ledu na vaření grogu. Ostatní boudy pod Třebeňnicemi uchráněny až na jednu rozestavenou, kterou led zvedl, zanesl do lesa, takže ze střechy vyčnívají tři krásné smrky. Všichni osadníci udiveně hledí na nově utvořené ledovce, jen cowboy Šícha mne si radostně ruce a bublá své učitelce něco o tom, jak si bude až do srpna dávat pivo k ledu. Osadníci z „Klondyky“ pokouší se pomocí dynamitu dostat se ledovou stěnou k řece, pokusy tyto však končí podobně, jako kdysi na Maninách. V osadě „Watra“ byla jedna vila úplně rozmáčkána, třebaže byla silným lanem přivázána ke stromu. „Ztracená naděje“ pohřešuje prozatím, až na další, pouze pět bud. O osudu ostatních osad od „Ztracenky“ k Faberovi se dosud nic určitého neví, kolují však pověsti, že se stihl podobný osud, jako „Italii“. Hruzný obraz skýtá nám osada tak zv. „Spořilov“ u Fabery, kde jsou čtyři chaty vystrnaděny na svah, z kterého poletí do vody ihned, jakmile led, který je drží couvne. Mnohokrát jsme na návratu zaslechli: „Krucifix, poslední krejcar vrazím do boudy a když to nerozfláknou zloději, tak ji rozmlátí „klidný“ odchod ledu...“

T. C. WESTEND, klub sdružující osadníky západního pomezí vůbec a brdské zvláště, má se znamenitě k životu. Právě mám před sebou je-

jich hezoučkový odznak (bílý obdélník, v hořením rohu napsáno: C. T. WESTEND, pod tím strom a zapadající slunce) a pozvánku na velikonoční zábavu, kterou pořádají 1. dubna v Hatích. Těšíme se, že nám napíší, jak se jim ta zábava povedla (včetně kanadských žertíků). Ahoj!

PRESIDENT HOOVER TRAMPUJE. Na dotaz žurnalistů, co bude dělat nebo nedělat pan prezident Hoover, odpověděl: „Postavím si u Rapidan-Riveru ve Virginii trampskou chatu, koupím si rybářský listek a budu chytat ryby...“ — No nazdar! Víte že nyní, pane presidente, patříte podle pana Augusty mezi sýčáky a flákače, a podle „Českého Slova“ z vás nic pořádného nebude, a „Večerní List“ — trádá! — to bude asi na orgie.

Osada Utah zahajuje v pátek 3. května oblíbené taneční večery ve velkorestauraci „U Karla IV.“, v Podolí, Přemyslova ul., každé úterý a pátek o 20. hod. Vstup 2.40 Kč vč. z. d. Populární Utah-band, u dveří jako host pan Pinetzki.

Kanoe za 30 Kč. Firma „Sportex“ (Veselý) na Vinohradech (viz insert) zřídila ku propagaci campingu výhodnou půjčovnu kanoí, kajaků (30 Kč denně, 100 Kč týdně), gramofonů, desek, stanů atd. Tento počín firmy „Sportex“ nutno jenom vítati, neboť finance většiny našich trampů nedovolují dosud si vše opatřiti za poměrně vysoké dnešní ceny.

ÚDOLÍ HADRŮ v předtuše jara a návštěv girls dává se do pořádku. V chatách dělají chlapi „generální ordnung“: myjí podlahy, znovu přelepují stěny, lepice na ně sladce sentimentální obrázky, slavníky se přicpávají, ba i kamínka natírána jsou barvou černou či tak zv. havraním stříbrem. Vrcholem všeho jest ale originelní výzdoba osadní ho-

spody, v níž nástěnné malby velmi pěkně provedl osadní malíř Sláva Šchořík. Jen se tužte chlapi, vždyť úsměv vaší girl bude vám sladkou odměnou...

Lidový levný prodej trampských a sportovních potřeb zřídila známá firma J. Horn ve starém krámkě ve Štěpánské ul. č. 6 (vedle kostela). Hlavní závod přeložen do rozsáhlých místností v paláci YWCA v Žitné ulici č. 8.

- STRAŽ NA YUKONU. Širošířý, řídko obydlený kraj v severních částech Ameriky, Aljaška, kraj veletoků, řetězu velehor, vroubený šňůrou ostrovů, plný ledovců, vyhaslých i činných sopek, s pověstným údolím. Deset tisíc Dýmů, domov hnědých medvěďů — pozbývá čím dále, tím více své pověsti, jako eldorádo lovců kožešin. Ještě do nedávna byla Aljaška svobodným lovištěm, kde každý lovil podle libosti a prodával drahocenné kožešiny. Každým rokem však zvěře, zejména kun a bobrů ubývalo, takže před 4 lety byly Spojené státy nuceny nad Aljaškou vyhlásiti zákon o ochraně a šetření zvěře. Ochrana zvěře svěřena devíti (!) mužům, vybraných z elity aljašských lovců. Tento zákon znamenal pro Aljašku něco neslýchaného a nebylo divu, když občas některý strážce zmizel se světa. Někdy se proti svým ochráncům obrátí i sama zvěř, zejména hnědí medvědi jsou pověstni špatným rozměrem. Strážce jsou proto nuceny používat na svých patrolách letadel. I domorodci jsou nuceni zanechat lovu a věnují se chovu sobů a na Aljašce vyrůstá silný konzervový průmysl. Tak z celé té krásné romantiky zbývá nakonec — konzerva. (Dle „Tvorby“.)

200 PÍSNIČEK přišlo ve dvou dnech do soutěže a jenom 9 dobrých fóřů! Kluci, to jste vopravdu tak smutní? Tužte se — ještě 3 neděle je čas!

Trampský oznamovatel

Zn. „Levně“ a „2000“ vyzvedněte si u nás nabídky, nebo sdělte adr.

Kanoe, zachov., ihned koupím. Nabíd. zn. „Jaro“ do adm. t. l.

Chatu (srub), nejraději ve Svat. proudech

koupím. Zn. „Ihned“ do adm. t. l.

Dívko, k naší chatě je 1½ hod. cesty pěšky a chceš-li šlapat, tak piš zn. „Lesy“ do adm. t. l.

Kajak, skládací prodám za 1200.—, pod zn.

„Orig. Klepper“ do adm. t. l.

Hledám milou dívku na tramp. Zn. „Ve dvou se to lépe táhne“ do adm. t. l.

Trampové hledají spolence. Zn. „Hodně“ do adm. t. l.

(Inseráty se přijímají do této rubriky v adm. t. l. Slovo Kč 1.—, nejméně deset slov. Za tučně výtiskované slovo poplatek dvojnásobný.)

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“, PRAHA VII.,
 Belcrediho třída číslo 40.
 Ceníky vetešnického zboží zdarma

Vše pro sportvosadách!

Sítě na woley
Kč 65- a 90-
Míče 85 a 90 Kč.
Kedsky 45—70 Kč.
Kopačky, tretry,
oštěpy.

Do nepohody:

Pláště gumové Kč 140
Oil Coat . . . Kč 300

Stany

od Kč 180—.

**Košile šedé a
hnědé.**

Gramofony a desky
s trampskými písněmi.

SPORTEX

u Vinohradského nádraží.
Stanice el. dr. 3, 19.
Ilustr. ceník zdarma.

NAVŠTIVTE

*zcela bezzávazně jediný
odborný a největší
trampský závod*

AMERICAN SPORTING STORE

Praha II., Žitná ul. 8.

Palác YWCA. Telefon 42445.

Trampská lidová prodejna:
Praha II., Štěpánská čis. 6.

Pište o ceníky.

SPACÍ PYTLE, KANOE, KAJAKY.

Při prodeji z druhé ruky

*je na tom kupující vždy zle. Nevíte,
zda i Vy neponesete toto risiko.*

Zajistěte si účast na naší
FOTO — SLUŽBĚ

Při prodeji našich dokonalých aparátů zaručujeme Vám zvláštním záručním listem doživotní péči a ošetření prodaného přístroje **zdarma a vždy.**

Náš záruční list zaručuje i v případě prodeje stroje jeho hodnotu, neboť dává i novému majiteli doživotní právo naší bezplatné foto služby.

*Navštivte
nás!*

Odborný foto — závod

Telefonujte
451 - 61

Č e r m á k
a

Praha
Myslíkova 25

P O P

NAŠE SLUŽBA . .

■ ■ ■ ■ PŮJČUJEME:

STANY a i jiné jehlany za poplatek Kč 10- na sobotu a neděli, Kč 30- na celý týden.

GRAMOFONY za popl. Kč 10- až 25- dle jakost stroje za 1 týden

DESKY serie po 10ti trampských písnic kách za poplatek Kč 10- tvdně

KANOE za poplatek Kč 30- za den, sobota odpol. a neděle Kč 45-, celý týden Kč 100-.

KAJAKY skládaci za poplatek Kč 20- za den a Kč 60- za celý týden.

Výhoda tato vztahuje se přirozeně pouze na naše zákazníky. Při odběru jest nutno vykázati se legitimací s fotografií a kuponem, který vydáme každému při koupi zboží od Kč 50-., To však pouze poprvé, později netřeba.

Žádejte bližší podmínky, jakož i předvedení půjčovaného zboží nezávazně a zdarma.

● SPORTEX ●

u Vinohradského nádraží.
Stanice elektrické dráhy 3 a 19.